

Daley Blind es mereix un homenatge

El 7 de juliol de 2023. Aquesta fou la data en què el Girona va anunciar el fitxatge de l'holandès Daley Blind. Tot i arribar procedent del Bayern de Munich, no semblava un fitxatge especialment il·lusionant. Amb l'equip alemany, amb prou feines va jugar quatre partits de lliga, cap de titular i sumant únicament cent trenta-un minuts. Semblava el típic jugador que ve de tornada i que busca una destinació on sentir-se còmode allunyat del focus mediàtic i priorititzant altres aspectes com la qualitat de vida, podien pensar molts. Llevat de l'experiència alemanya, la seva trajectòria fins al moment havia estat per emmarcar. Protagonitzà més de tres-cents partits amb el club de la seva vida, l'Ajax. Formant part d'equips que els més apassionats del futbol no oblidarem mai, com aquell Ajax que va arribar a les semifinals de la Champions League fent partits històrics com l'1-4 contra el Madrid al Santiago Bernabéu en la tornada dels vuitens de final. En aquell onze, Blind formava parella de centrals amb De Ligt, jugador que posteriorment fou traspassat a la Juventus per gairebé noranta milions d'euros, perquè ens fem una idea de la qualitat d'aquell Ajax. També hi havia un altre jugador que començava a destacar i que podia convertir-se en una de les estrelles del futbol europeu. Sí, us sonarà a la gran majoria: Donny Van de Beek. Però d'aquest últim, si de cas, ja en parlarem un altre dia. Anteriorment havia passat quatre temporades a un altre gegant europeu com el Manchester United, amb qui va guanyar una Europa League, entre d'altres títols. Per no parlar del fet que ha estat un jugador capital a la selecció holandesa, sumant cent vuit internacionalitats i disputant fins a dues copes del món. Un moment icònic dels últims mundials és el gol de cap tirant-se en planxa de Van Persie contra Espanya. Doncs bé, l'assistència d'aquell gol, com ja haureu intuït fou de Blind. En resum, després d'haver jugat de local a estadis com Old Trafford, Johan Cruyff Arena o Allianz Arena ho passaria a fer a Montilivi. Força irònic, però ben real. Només trepitjar la gespa de Montilivi per primera vegada ja es va veure que era un jugador diferent. Titular indiscutible des del primer dia, va ser un dels futbolistes que va contribuir a elevar moltíssim el nivell de la plantilla i en posar el seu granet de sorra, perquè el Girona aconseguís una classificació històrica per a la Champions i quedés tercer classificat a la lliga. Era pràcticament impossible trobar un defensa a cost zero que representés millor sobre el terreny de joc la proposta i la manera d'entendre el futbol de Michel. Es va guanyar una merescuda renovació per dos anys més. La segona temporada, tot i ser la que ens va portar a camps com San Siro o el Parc dels Prínceps i a enfrontar-nos a rivals com Liverpool, Arsenal, Milan o París Saint-Germain no va ser ni de bon tros tan idíl·lica com hauriem imaginat. Fou un any en què va tocar arremangar-se a causa dels múltiples despropòsits de la direcció esportiva i a dispendis econòmics per jugadors mediocres que ens van portar a una situació límit, jugant-nos la permanència en les últimes jornades. Blind però, com de costum, va respondre. Probablement, junt amb Yangel Herrera, Stuani i Portu del poc salvable de la temporada. I arribem a la tercera i tot fa pensar que, malauradament, última temporada amb el Girona. El començament de l'equip fou desastrós. La negligent planificació va provocar que hagués de jugar de lateral esquerre o, fins i tot, de pivot per moments durant els primers partits. Però una vegada retornat a la seva posició, la de central, s'ha convertit -com diu el mateix Michel- en el líder d'aquest equip. Sense anar més lluny, Vitor Reis ha progressat moltíssim els últims mesos. Ben segur que jugar al costat d'un futbolista com Blind hi ha tingut molt a veure. La forma en què s'ha posat l'equip a l'esquena els últims mesos és d'admirar. Qualsevol que hagi anat a Montilivi darrerament haurà quedat bocabadat amb la categoria i intel·ligència futbolística del neerlandès. No és el més ràpid, ni tampoc el més fort, però la seva lectura del joc li permet anticipar-se a moltes jugades sense necessitat de recórrer al físic. I amb la pilota als peus té una qualitat que dubto que tornem a veure a Montilivi en un defensa. Tots els companys el busquen en qualsevol situació; saben que si li donen la pilota a l'holandès ja no és només que no la perdrà, sinó que segurament, millorarà la jugada. Per tot això, i perquè, deixant per un moment de banda el vessant estrictament futbolístic, transmet la sensació de ser una gran persona, lluny dels estigmes que sovint envolten els futbolistes d'avui en dia. Per desgràcia, tot indica que estem davant dels últims mesos com a jugador del Girona. Si d'un servidor depengués, el renovaria amb els ulls tancats i amb els esforços que fossin necessaris. Però no és una qüestió econòmica; l'holandès vol acabar la

seva carrera al club de la seva vida, l'Ajax. Això sí, mereix un homenatge com cal i a l'altura del jugador que ha demostrat ser aquestes temporades al Girona. Estaria bé no repetir les mateixes errades que s'han comès amb les últimes llegendes del club com Juanpe, Bernardo o Borja Garcia. Jugadors que han acabat sortint pràcticament per la porta del darrere. Perquè tots els jugadors estan de passada, però només alguns queden gravats a la memòria per sempre. I ell, sens dubte, és d'aquests últims.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/03/20/daley-blind-mereix-homenatge-128182706.html>